

Đang chơi vào hiệp ba. Hiền đứng hẳn lại, chẳng để S đến những giọt mồ hôi trán, đôi mắt bỏ câu nhĩa thẳng vào Liễu.

— Anh chơi bóng bàn lâu chưa?

— Tôi biết chơi năm lên chín, lên mười.

— Hỏi còn là học sinh tiểu học?

Liều cười:

— Tôi chưa hề biết sân nhà trường nhắm hay trơn. Toàn là chữ học mọt. Chơi bóng cũng học mọt, vào cái thời sông cù bắt cù ở thành Huế, chuyên đi nhặt bóng thuê cho người lớn.

Hiền chống ra-két.

— Hình như thể thao, môn gì anh cũng có thể giỏi.

— Liệu lắc đầu:

— Môn gì cũng biết thì đúng hơn. Tôi như con ngựa ấy, bơi cũng bơi được, đi bộ cũng đi được, lặn cũng lặn được, bay cũng bay được, song chẳng có môn nào giỏi cả.

Mọi người chung quanh cũng phải phá lên cười vì câu trả lời rất hóm của Liễu.

— Cũng ít người biết chơi nhiều môn như anh nói.

Bên ngoài có người lên tiếng:

— Bè nghị chơi nổi cho hết «xéc» để anh em khác chơi!

— Cần trò chuyện, xin mời «a ngoài»!

Liều và Hiền sục nhỏ, xin lỗi mọi người, không quên cầu: ơn và cũng thôi chơi bóng bàn. Họ «a» và «a» khởi bàn bóng vừa cầm ra-két quặt vào ngực. Hai người

lại ra ngồi ở chỗ cũ, ngọn đồi phía sau doanh trại, ở đây gió nồm từ biển thổi vào không bị khuất.

Hai người đã ngồi xuống bên nhau, lặng im, như cố tình lặn hướng ngọn gió mát lành quặt vào lưng ngực.

Liều liếc mắt sang Hiền. Đôi mắt bỏ câu đang dần vào khung trời cao rộng, khi như trôi theo một cánh chim chiều lạc đàn, khi như đắm đắm nhìn về một vì sao mới lóe sáng... Đôi mắt thật mơ mộng.

Mãi lâu sau Hiền mới quay sang Liễu:

— Tôi thứ bảy, được phép ra khỏi doanh trại, ta đi xem anh Liễu nhé!

— Xi-nê hay văn công?

Hiền khẽ lắc đầu.

— Không phải màn bạc và cũng chẳng phải sân khấu. Ta ra sông, xem trăng lên. Tôi thứ bảy đúng tuần trăng. Có gì đẹp bằng lúc trăng lên hờ anh!

..

Mặt trăng hiền từ lên cao dần từ cửa sông, lóa ánh sáng dịu dàng, ngọt ngào cho thể gian. Mặt sông lần lần sóng gợn, đón nhân ảnh trăng như được lãng kim... Trăng lên dần, khoan thai — Vần vật như nửa thìn, sợ rằng dòng dầy có làm trăng rụng mất. Thiên nhiên chìm đắm, mơ màng.

Lúc này đây, Liễu và Hiền đang bên nhau ngồi ngắm cảnh trăng lên bên bờ sông Bạch Đằng, thì nơi xa kia, làng Phước Sơn, một miền quê đã trở lại yên ả sau chiến tranh, những binh xa quay lại, xe cộ cũng đang